

Εἶμαι εὐέξαπτος, ὀργίζομαι ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς, παραφέρομαι σύνηθ. : Ἀφαρπάζεται μὲ τὸ πρῶτο-μὲ τὸ τίποτε κττ. πολλαχ. Ὑπαρπάξῃς τῶν δὲν ξέρεις τί λείπεις Εὐβ. Ἀφαρπάξουντι αὐτεῖν, τὸ ὅτι τοῦ σὸς τ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀφαρπάσ'να τοαὶ μάλωκα Σκῦρ. Μὴ ὀρπάξῃς Κάλυμν. Συνών. ἀρπάξω Β 4. 3) Διαπληκτίζομαι, συμπλέκομαι Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀρπάξω Α 1 β.

ἀφαρπάξιμο τό, ἀμάρτ. ὑπερπάξιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαρπάξω.

Ἀφάρπασμα 3, ὁ ἰδ.

ἀφάρπασμα τό, ἀμάρτ. ἀπάρπαγμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαρπάξω.

1) Τὸ νὰ πιάσῃ τις κατὶ ταχέως ἢ αἰφνιδίως, αἰφνιδία προσβολή Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Τοῦ πόνου τ' ἀπάρπαγμαν Τραπ. 2) Αἰφνιδιασμός, ἔκπληξις Πόντ. (Τραπ.) : Τραπὸν ἀπάρπαγμαν ἔτον ἀτο! ἐύπασμα. 3) Διαπληκτισμός, συμπλοκή Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀφαρπάξιμο.

ἀφάρσωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρσωτός < φαρσώνω.

Ὁ μὴ ἐφωδιασμένος μὲ σανίδας εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, ἐπὶ πλοίου : Καῖκι ἀφάρσωτο.

ἀφασκέλωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφασκέλουτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φασκελώτος < φασκελώνω.

Ὁ μὴ ὑβρισθεὶς διὰ φασκέλου : Δὲν ἀφίνει κανένα ἀφασκέλωτο.

ἀφάσκιωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφάσκιωτος.

Χωρὶς περιτύλιξιν μὲ φασκίαν, μὲ σπάργανον.

ἀφάσκιωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφάσκιουτους βόρ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φασκιώτος < φασκιώνω.

1) Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς μὲ φασκίαν, σπάργανον, ἐπὶ βρεφῶν ἐνθ' ἄν. : Παιδὶ-μωρὸ ἀφάσκιωτο σύνηθ. Συνών. ἀτύλιχτος 1 γ. 2) Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς δι' ἐπιδέσμου πρὸς ἀκινήσιαν πολλαχ. : Μόλις σήμερα ὁ γιατρός τ' ἄφησε τὸ πόδι ἀφάσκιωτο Λεξ. Δημητρ.

ἄφεγγα ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄφεγγος.

Πρὶν ἐξημερώσῃ. Συνών. ἀμέρωτα (Ι), ἀξημέρωτα, ἄφεχτα.

ἀφεγγάργιστος ἐπίθ. Ρόδ. ἀφεγγάργιστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φεγγαργιστός < φεγγαργιάζω ἀμάρτ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ κλάδευμα δὲν ἤρχισε καθ' ὃν χρόνον ὑπῆρχε φεγγάρι : Ἀμπέλι ἀφεγγάργιστο.

ἀφέγγαρος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φεγγάρι.

Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς σελήνης, ἀσέληνος πολλαχ. : Ἀφέγγαρη βραδεῖα Πελοπν. (Λακων.) Οὐρανὸς ἀφέγγαρος ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 137 || Ποίημ.

Σάβανο πέφτει μαῦρο 'ς τοὶς ἐλαῖς | τὸ ἀφέγγαρο σκοτάδι ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 67.

Σκοτάδι ἀφέγγαρο, ἄναστρο μὲ ζώνει ΚΠΑλαμ. Βωμ. 102.

Σ τὸ γρέγο ποῦ τ' ἀφέγγαρο δροσιζει μεσονύχτι ΑΓιαλούρ. ἐν Ἀνθολογ. Η' Αποστολίδ. 53.

ἄφεγγος ἐπίθ. πολλαχ. ἄφεγγος Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφεγγής.

1) Ὁ μὴ φωτιζόμενος, σκοτεινὸς πολλαχ. : Ἀσμ.

Σ τὰ σκοτεινὰ τὴν χτένιζε, 'ς τ' ἄφεγγα τὴντε λούζει

Κέρκ. — Ποίημ.

Θὰ μύριζαν τόσο γλυκὰ τ' ἄνθη τοῦ κήπου; ἢ μήπως

ἄφεγγος θὰ 'ταν ὁ οὐρανὸς καὶ ἀμύριστος ὁ κήπος;

ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 132. β) Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ

τῆς σελήνης Ἡπ. (Δρόβιαν.) 2) Ὁ μὴ λάμπων, ὁ ἐστε-

ρημένος λάμπειος ΓΞενοπ. Κατήφ. 417 : Τὰ μάτια του βαθουλλωμένα καὶ ἄφεγγα εἶχαν ἀποκάτω κατὶ μεγάλα μανράδια.

ἄφεδος ἐπίθ. ἄφεδος Σῦρ. ἄφεδος Θήρ. Κρήτ.

(Σφακ.) Ρόδ. κ.ά. ἄφεος Κάρπ. ἄφιδος Θήρ. ἄφετος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *fedde*.

1) Ὁ μὴ ἐμπιστευόμενος εἰς ἄλλον, ἄπιστος Κάρπ.

2) Ἀσπλαγχτος, ἄπρονος Θήρ. Κρήτ. (Σφακ.) Ρόδ.

Σῦρ. κ.ά. : Ἐφυγε καὶ μ' ἄφησε μοναχὴ ὁ ἄφεδος Σφακ. Νὰ χαθῇς ἄφεδε! Σῦρ. Ἐ, τὸν ἄφετο! Ρόδ. 3) Πολύς, ὑπερβολικὸς Θήρ. : Ἦφας ξύλο ἄφιδο. Συνών. ἀλύπητος 3.

ἀφεδρῶνας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

— Λεξ. Πρω. ἀφιδρῶνας Σάμ. ἀφεντρῶνας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀφεδρών. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ ἄκρον τοῦ ἀπενθυσμένου ἐντέρου, πρωκτὸς ἐνθ' ἄν. : Φρ. Θὰ πάρης 'ποῦ τὸν ἀφεντρῶνα (δὲν θὰ πάρης τίποτε) Ρόδ.

ἄφελα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφελος. Ἡ λ. καὶ ἐν Χρον. Γαλαξειδίου 216 (ἐκδ. ΚΣάθα).

Ἀνωφελῶς, ἀσκόπως, ματαιῶς πολλαχ. : Πῆγαν ὅλα ἄφελα Λεξ. Βλαστ. 509 || Ποίημ.

Μ' ἄφελα τώρα 'ς τὰ τυφλὰ ψαχουλεύω

ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 185. Συνών. ἀδιὰφώρατα 1, ἀδιὰφώρατα 1, ἀνώφελα, ἀνωφέλεια, ἀνωφέλευτα, ἀνωφέλητα.

ἀφέλεια ἡ, σύνηθ. ἀφέλεια Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) ὁ-

φέλεια Πελοπν. (Μεσσ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφέλεια. Ὁ τύπ. ἀφέλεια ὀφείλεται πιθανῶς εἰς ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ὠφέλεια.

1) Ἀβίαστος ἐνέργεια, ἀπλότης, φυσικότης λόγ. σύνηθ. : Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει μεγάλη ἀφέλεια. Παίζει μὲ ἀ-

φέλεια. β) Ἀπλοϊκότης, εὐήθεια λόγ. σύνηθ. : Αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἦταν ἀφέλεια. Μὴν λές ἀφέλεις. Συνών. βλα-

κεία, κουταμάρα. 2) Εἶδος κομμώσεως τῆς κεφαλῆς καθ' ἣν αἱ τρίχες τοῦ προσθίου μέρους πίπτουν οἶονεὶ ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου σύνηθ. : Ἀφίνει-ἔχει ἀφέλεις.

Οἱ ἀφέλεις δὲν τῆς πάνε σύνηθ. 3) Τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐριφίου ἀραιὸν μαλλίον Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀφελής ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφελής.

1) Ἀπλοῦς, λιτός, φυσικὸς : Μ' ἀρέσει πολὺ, γιὰτ' εἶναι ἀφελής. 2) Ἀπλοϊκός, εὐήθης : Εἴσαι πολὺ ἀφελής νὰ τὸν πιστεύης. Συνών. βλακας, κουτός, χαζός.

